

tako dobro v njegovih pogledih in v tolikih besedah, v katerih je izražal vso nežnost svojo do nje.

Onega večera bil je še posebno dvorljiv do nje.

Po precej dolgem molku, čutila je njegovo roko na svojej in zajedno šepetanje:

„Kako lepe sanje sanjam vsak dan, vsako uro, Stana moja! Taka-le hišica najrajše seveda kje ob morji v njej pa moja sladka golobica in jaz. Sedaj, ko mi po- višajo plačo, živela bodeva lahko brez skrbi in ne brez razveseljevanja. Gledišče, enkrat na leto potovanje, to si bodeva že lahko privoščila.“

Stisnil je med tem njeno roko v svoji, malo, drobno, otroško ročico, ki se je tresla, česar pa on ni zapazil v svojem razvnetju.

„Po letu bodeva tako sedela pred najino vilo in menila se, po zimi pa bodeva v topli sobi čitala, igrala, pela! Povej, Stana, ne bode li to lepo, zavidanja vredno življenje?“

Objel jo je v svojem ognji ter strastno pritisnil njeno otroško glavo na svoje prsi. Umolknila sta, ona je pa slonela še vedno in on je držal nje roko ter zrl v daljavo sanjavo, oh, takó sanjavo!

Tretji dan potem je odpotoval. Razjokala se je pred vsemi, ko je stopil v voz ter jo še z voza poljubil enkrat na belo čelo in blede ličici. Kričala je je za njim „Na svidanje!“ ko je zdrčal voz nizdol po cesti.

„Bog vé kedaj!“ odvrnil je on, pozdravlja je še enkrat predno je voz zavil za vogel.

Čez dva dni je že pričakovala pisma od njega, prinesli so res pa le listič za njene stariše, v katerem se lepo zahvaljuje za gostoljubnost in prijetno bivanje pri njih ter posebe še prav srčno pozdravlja svojo „malo, prelestno sestričino“.

Minevali so dnevi in minevali so tedni, a zanjo še ni došlo pismo.

Uboga Stana je trpela kakor vsa taka prav mlada, zaljubljena bitja. Z vsako pošto je pričakovala pisma, ko ga ni bilo s prvo, nadejala se je, da pride z drugo, ko ga ni bilo danes, pričakovala je je jutri — —

Naposled pa se je ohrabrila in napisala na svojem finem lističi:

„Pomniš li večer kak more šumjelo?“ Ljubka, prijetna glasba bilo mi je nekdanj pluskanje valov; ob bregu sem prerada sanjarila o svoji sreči, zdaj pa tod le žalujem in z máno, zdi se mi, da žalujejo valčki. Oni večer, ko si se takó razvnel, ko sem počivala v sladkih trenotkih na tvojih prsih, kakó si mi lepó opisoval najino lepo bodočnost, a sedaj o tebi ni sluha! Zaspala bi najrajši in se ne vzbudila nikdar, nikdar več...“

Tik nje, svoje izvoljenke, zaročnice svoje, je sedel, ko mu je prišlo pismo v roke. Smehlja se, dal je listič, njej, da je prečitala, potem pa je rekel:

„Uboga moja mala Stana, kdo bi bil to mislil? Ko sem govoril o bodočnosti, mislil sem na te, biser moj in na svojo srečo poleg tebe. V svoji zaljubljeni duši sem mislil, da morajo vsi znati mojo srečo, no vidim, da Stana ni znala, revica, o tebi nič, otrok je...“

Pritisnil jo je nase tesneje, mnogo tesneje nego Stano, ki je uprav tedaj mislila nanj ter gledala sanjavo tija doli na morje lepi solčni zahod.

Ali meniš?

Ali meniš, ptica drobna,

Da me k petju zvašiš zdaj,

Ko na lahnih se perotih

Bliža spet pomladni raj?

Ali meniš, roža prva,

Da na prsi te pripnem

In kot nekdanj z nežnim cvetom

Med veselo mladež grem?

Ne! — Saj ko te čujem, ptica,

Ko te, roža, gledam jaz,

Tožim — in z rokó zakrivam

Oroseli svoj obraz. —

Bridkega spoznanja zima

Strla mi je tisoč nad,

Nikdar več se ne povrne

Meni zlatih dnji pomlad.

Kristina.

Slovensko gospodinjstvo.

Slavno uredništvo! Od časa do časa nameravam Vam pošiljati svoje misli o slovenskem gospodinjstvu, kakor se mi porajajo pri čistem opazovanju našega narodnega življenja. Ker je Vaš cenjeni list po večini svoje vsebine namenjen naobrazbi našega ženstva in razvitku istega pravic v prosepah slovenskega napredka, nadejam se, da vsprejmete to kar Vam podajem, blage volje, sama dobro vedé, da je gospodinjstvo temelj zdravemu življenju, tako v telesnem kakor v duševnem obziru. Pričenjam torej za danes s prvo točko:

I. Gospodinjske šole po deželi.

Navada je, da se prav mnogokrat v nemajo dolge debate in gojé gostobesedna razpravljanja o stvareh čisto male vrednosti, mej tem, ko se najvažnejša vprašanja puščajo v nemar, in se na nje skoro né misli.

Tako važno vprašanje, na koje se n. pr. pri nas na Slovenskem prav malo ali celo nič ne misli, bile bi gospodinjske šole po deželi. Vsakdo, ki pozna naše življenje, ve, da je naše gospodinjstvo v marsičem pomanjkljivo, in to vsled nedostatnosti vzgojevalnih sredstev, katerih potrebuje narod v toliki meri. Čudom se moramo čuditi da se naši *deželni zbori* prav nič ne brigajo za to točko, baš tako, kakor bi je ne trebalo v njihovem programu. In ravno ta točka je v stalnem programu *odličnih* narodov, kojih vodstvom je nemalo ležeče na vzgoji svojega ženstva zlasti v gospodinjskem obziru. No naš na-